

РЕШЕНИЕ

№ 4969

гр. София, 25.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3425** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], чрез пълномощника адв. М. А. от САК, против решение, постановено по НАХ дело № 16 914/2018 г. по описа на СРС, НО, 9-и състав, с което е потвърдено НП № 152/2018, издадено на 30.07.2018 г. от Началника на Митница Столична. С посоченото НП на дружеството касатор е наложена имуществена санкция в размер на 450,08 лева, за извършено нарушение на чл.234, ал.1, т.1 от Закона за митниците. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Твърди се, че не са спазени сроковете по чл.34 от ЗАНН на акт за установяване на административно нарушение. Последният е съставен на 01.02.2018г., като според доводите в жалбата към датата на подоване на декларацията е действал Регламент 727/2010 на Комисията, относно класирането на някои стоки / разклонители/ от Комбинираната номенклатура, съгласно който разклонителите е следвало да се класират в посочения то митницата ТК, поради което нарушението и нарушителят са били известни още при подаване на декларацията – 2.08.2016г. Твърди се незаконосъобразност на решението на СРС, доколкото в същото съдът не е изложил мотиви по доводите в жалбата. Оспорва се сътавомерност на деянието като

нарушение по чл.234 ал.1 т.1 от Закона за митниците (ЗМ), поради липсата на умишлено укриване на съществени за стоката характеристики, водеше до класирането ѝ под такъв тарифен код който да спести плащането на вносни мита и ДДС и това да не е възможно да се установи при първоначалния преглед на стоката. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено.

Ответникът ТД Югозападна при Агенция „Митници“, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт В. в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Изразява становище, че решението на СРС е правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIX касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна въззивния съд е приел за установено, че в периода 25.09.2017г. – 24.11.2017г. на касатора - [фирма], [населено място] е извършена митническа проверка от служители на Агенция Митници, констатациите от която са намерили място в доклад № ВГ 005100/1/10/08.12.2017г., като е установено, че е извършено неправилно тарифно класиране по МД № 16BG005807H0171048 от 23.08.2016г. на разклонители – различни модели и размери, „по отношение на 316 кашона – 16 150 броя, см.316 броя на стойност 30 747,99 броя“. Приел е за установено, че въпросните разклонители представляват електрически разклонител, състоящ се от ел.кабел, щепсел за свързване с щепселната кутия и пластмасов корпус от 3,4,5 и 6 гнезда, прекъсвач и стопяем предпазител, който продукт се ползва за подаване на ел.напрежение от 220 волта. Приел е, че тази стока по митническа декларация е била класирана в позиция [ЕГН], а не в позиция [ЕГН], отговаряща на тези изисквания, съобразно Правила 1 и 6 от Общите правила за тълкуване в Комбинираната номенклатура на ЕС, като възпроизвел съдържанието на нормата по отношение на стоките, които следва да се класират под код № [ЕГН]. Посочил е, че според тарифното класиране по МД № 16BG005807H0171048 от 23.08.2016г. с код [ЕГН] се визира тарифиране на стоки – „Апаратура за прекъсване, разединяване, защита, разклоняване, включване или свързване на ел.вериги (например прекъсвачи, превключватели, релета, стопяеми предпазители, високочестотни ел.филтри, щекери и щепсели, фасунги за лампи, съединителни купии), за напрежение, непревишаващо 100 волта, конектори за оптични влакна, снопове и кабели от оптични влакна.

При тези установявания и кредитирайки показанията на свидетеля А. и недавайки вяра на показанията на св.М. Р., съдът е приел осъществен състав на административното нарушение, за което на касатора е издадено процесното НП. По отношение на състава на нарушението въззивния съд е посочил, че с тарифирането на разклонителите с посочения в МД код се е целяло избягване на плащането на дължимото мито, което 0 % митническа ставка при посочения в МД код и 1,7 % по Митническата тарифа на ЕС в случай на декларирането им с код [ЕГН], като посочил, че „каузално“ кода на разклонителите се определя от естеството им. Във

връзка със спазването на срока по чл.34 от ЗАНН въззивния съд е посочил, че нарушението следва да се счита за открито, когато са станали известни обстоятелствата и доказателствата, които го установяват и това в настоящия случай е датата на доклада на комисията от 08.12.2017г. до началника на Митница – Аерогара С..

Настоящият касационен състав намира обжалваното решение за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция не споделя доводите на касатора по отношение на сроковете по чл.34 ал.1 от ЗАНН. Въззивния съд е приел за установено, че е извършена проверка, осъществена съгласно отразеното в Доклада от проверката на дружеството, на основание чл. 48 от Регламент № 952/2013 г., и назначена със заповед от 25.09.2017 г. Докладът с констатациите е съставен на 08.12.2017 г. и в 3-месечен срок от тази дата е съставен АУАН – на 01.02.2018 г. В хипотезата на последваща проверка по чл. 48 от Регламента не може да се приеме, че сроковете текат от датата на подаване на МД за оформяне – в случая от 05.12.2016 г. Ако се приеме тази теза, то институтът на чл. 48 е неприложим, каквато определено не е целта на регламента.

Съдът счита за неоснователно възражението на касатора за наличие на съществено процесуално нарушение, предвид липсата на конкретно посочена дата на извършване на нарушението в АУАН. В действителност липсата на този реквизит е нарушение във формата на акта, предвид императивното изискване на чл.42, т.3 ЗАНН. За да е основание за неговата отмяна обаче, това нарушение следва да е съществено, а то е такова ако ограничава правото на защита на санкционирания или възпрепятства съда да извърши проверка за неговата законосъобразност. В конкретния случай това не е така, тъй като от описанието на нарушението става ясно, че същото е извършено с подадената на 23.08.2016 г. митническа декларация. Следователно дружеството е било наясно относно приетата от административно-наказващия орган дата на нарушението, а именно датата, на която МД е подадена. Предвид това касационната инстанция приема, че правото му на защита не е ограничено с непосочване на конкретната дата на извършване на нарушението в АУАН. Пропускът в АУАН, отстранен в НП, не е нарушение от категорията на съществените, обуславящи отмяната му на това основание.

На следващо място, касационната инстанция намира, че липсва неяснота относно датата на извършване на нарушението и предмета на нарушението. Посочената дата на стр.5 от решението на въззивния съд – 28.08.2016г. като дата на извършване на нарушението е очевидна техническа грешка. Девет пъти във въззивното решение е посочената датата на МД – 23.08.2016г. (два пъти на стр.4, веднъж на стр.6, 3 пъти на стр.7 , еднократно на стр.8 и 9), като съобразно възприетата от въззивния съд фактическа обстановка е безспорно, че това е дата на подаване на МД е датата на извършване на нарушението. Тази дата е посочена и в НП като датата на извършване на нарушението. Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка и правните изводи в тях са идентични. Няма разминаване в съдържанието на АУАН и НП, което да е толкова съществено, че да обуславя отмяна на НП, поради невъзможност на нарушителя да разбере нарушението. По отношение на предмета на нарушението, както в АУАН, така и в НП е посочено, че се касае за част от стока № 1, като е възпроизведено описанието по търговската фактура, както и обобщено – че се касае за “разклонители/различни модели и размери по приложен опис – 8900 броя. Предметът на нарушението е обективно установим от приетите писмени доказателства.

Разпоредбата на чл. 234, ал. 2, т. 1 от ЗМ предвижда имуществена санкция за юридически лица. Не е налице нарушение на чл. 24, ал. 1 от ЗАНН, доколкото почти всички специални закони, съдържащи административнонаказателни разпоредби, предвиждат отговорност, както за прекия извършител, така и за юридическото лице. Такава е предвидена и в чл. 234, ал. 2 от ЗМ.

Съгласно чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ митническа измама е избягването или опитът да бъде избегнато пълно или частично заплащане или обезпечаване на митата или на другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи. От доказателствата по делото безспорно е установено, че [фирма] е декларирало в посочената МД пред митническите органи стока с код по Т. 85369 90 85 99, на който съответства мито в размер на 1,7 % по МТ на ЕС, вместо с коректния код по Т. 8544 42 90 90, на който съответства мито в размер на 3,3 % по МТ на ЕС, съгласно Регламент (ЕС) № 727/2010 година на Комисията от 6 август 2010 година относно класирането на някои стоки в Комбинираната номенклатура. В резултат на неправилното деклариране дружеството е заплатило публични задължения в по-нисък размер от реално дължимия, с което е осъществен състава на митническа измама по смисъла на чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, като санкцията е определена правилно в съответствие с разпоредбата на чл. 234, ал. 2 от ЗМ.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение, поради което същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 16 914/2018г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Агенция „Митници“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

